29 de juliol: Sant Olaf II, rei i màrtir

Text de l'Evangeli (*Mt* 20,20-28): En aquell temps, se li atansà la mare dels fills de Zebedeu amb els seus fills, adorant-lo i demanant-li alguna cosa. I ell li digué: «Què vols?». Li respongué: «Disposa que aquests dos fills meus s'asseguin en el teu regne, l'un a la teva dreta i l'altre a l'esquerra». Però responent Jesús, digué: «No sabeu el que demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo haig de beure?». Li diuen: «Podem!». Els diu: «El meu calze, cert, el beureu; però estar asseguts a la meva dreta i a l'esquerra, no és cosa meva donar-ho, sinó a aquells als quals ha estat preparat pel meu Pare».

I sentint-ho els deu, s'indignaren amb els dos germans. Però Jesús els cridà, i digué: «Sabeu que els prínceps de les nacions les dominen i que els qui són grans exerceixen potestat sobre elles. No serà pas així entre vosaltres, sinó que el qui vulgui fer-se gran entre vosaltres, serà vostre servidor, i el qui vulgui entre vosaltres ser primer que sigui el vostre servidor. De la mateixa manera, el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a redempció per molts».

«El qui vulgui fer-se gran entre vosaltres, serà vostre servidor»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli desmantella les nostres categories humanes de poder. Jesús és contundent: «El qui vulgui fer-se gran entre vosaltres, serà vostre servidor» (Mt 20,26). En temps d'Olaf II —també abans i després, i encara avui dia— aquestes paraules del Crist topaven amb la mentalitat de molts governants.

Olaf (995-1030) no fou un governant perfecte, però la seva conversió (a. 1015) transformà radicalment la seva forma de governar. Històricament, se'l recorda per haver unificat Noruega, però la seva grandesa real rau en el fet de subordinar la seva corona a la sobirania del Crist. En lloc d'utilitzar el poder per al domini absolut, implementà el famós "Codi de Lleis Cristianes" en l'assemblea de Moster (c. 1024). Per primera volta en les seves terres, les lleis —inspirades en el "dret cristià"— defensaren els més vulnerables, aboliren l'esclavatge dels presoners i protegiren les dones i els nens. Olaf II "el Sant" entengué que legislar amb rectitud era una forma concreta de rentar els peus al seu poble.

La seva autoritat no nasqué de la tirania, sinó d'un servei cimentat en l'Evangeli. El rei esdevingué servent. Aquesta visió de l'autoritat com un acte de cura —sobre tot, dels més desafavorits— i no

d'opressió segueix interpel·lant-nos avui. Tal com ens recordà el Papa Lleó XIV, «tot poder és al servei de la comunió de la missió, i tota autoritat està al servei del Poble de Déu». Sant Olaf descobrí el rostre sofrent del Crist en les llacunes d'injustícia del seu regne i decidí transformar les estructures socials per tal de sanejar-les.

El nostre món té molta necessitat de seguir les petjades de Nostre Senyor, Jesús el Crist, Rei de l'univers, el qual «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a redempció per molts» (Mt 20,28). Déu vulgui que la festa d'aquest sant rei ens mogui a revisar com exercim el nostre propi lideratge en la família, el treball o la comunitat. No cerquem ésser servits; hem d'atrevir-nos, com sant Olaf, a vessar la vida per la justícia i l'amor fratern.